

**МАЛКАТА САМОДИВА
СЛОВЕНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живеели някога си крал и кралица. Те имали един-едничък син — за радост и утеха на старини. Раснал, пораснал кралският син, станал момък вече за женене. Тогава баща му поканил в двореца всички боляри и сановници, които имали хубави щерки, да си избере синът невяста по сърце. Светнали в прозорците празнични светлини, блеснал белият дворец с всичкото си сребро, злато и драгоценности, сякаш пожар го е грабнал. Смях, песни и свирни огласили надалеч околността. Хванали се момите на хоро, а която да погледнеш — от хубава по-хубава. Играят, хопат хубавиците, в най-скъпи дрехи облечени, и току стрелкат младия принц — с очи да го изядат. Пък той на никой поглед не спира и сърцето му като мъртво спяло в гърдите.

Когато в полунощ гостите се разотишли, тръгнал той към близката липова гора да си разведри главата от толкова шум и врява. Вървял си замислен принцът и от време на време въздишал, без и сам да знае защо — та нали всичко си имал: младост, хубост и богатство. А на това отгоре нощта била толкова хубава: от липите се стичал сладък дъх, между листата, които месецът сякаш със сребро посребрил, пеели славеи като захласнати.

Ето че стъпките му го извели на малка поляна. И гледа той наред полянката пред него стои мъничка самодива-вълшебница в дреха, прозрачна като вечерна мъгла, с дълги руси коси, а на главата — златна коронка, с драгоценни камъни обсипана. И била тя такава мъничка — същинска кукличка! Изведнъж заговорила и гласчето ѝ зазвъняло като звънче:

— Добър вечер, принце! Весело ли мина кралският празник? Избра ли си невяста? Щеше ми се много и аз да дойда да се повеселя, пък да видя и тебе — дали толкова си хубав, както разправят. Ала не посмях да се покажа сред ония отбрани красавици, че съм много малка и може би щяха да ме вземат на подбив. А аз не понасям това.

Нощната вълшебница не изплашила кралския син. Тя дори много му се харесала. Пристъпил и я хванал за ръка. Ала преди да отвори уста и да отговори на всичките ѝ въпроси, тя се изскубнала и изчезнала без шум в тъмния гъсталак — сякаш никога не е била. И ако в ръката му не останала нейната ръкавичка, невям би си помислил, че така му се е привидяло. А ръкавичката била толкова мъничка, че принцът едва можел да я надене на кутрето си.

Още по-тъжен се върнал кралският син тая нощ в двореца, още по-дълбоко въздишал. Ала никому ни дума не казал, за срещата в липовата гора.

На другия ден празненството продължило. Всички гости се смеели, веселели, играели хоро, само принцът си стоял настрана и никоя не поглеждал. Едвам изтраял той да си отидат гостите и пак отишъл в гората. Ходил, бродил, търсил навред малката вълшебница, а от нея — нито следа. Мъка стиснала сърцето на момъка. Извадил от пазвата си ръкавичката и я целунал. И в същия миг пред него застанала самодивата.

Принцът толкова се зарадвал, че с думи не можел да го изкаже. Сърцето му се разиграло от неизпитано щастие. Хванал я той за ръка и тръгнали двамата да се разхождат, като весело си бръщолевели, както обикновено две млади души, които се обичат, си говорят за щяло и нещяло, за да не изкажат това, що им е на душата. И чудно нещо! — докато така се разхождали, малката самодива доста пораснала. Когато пред изгрев-слънце решили да се сбогуват, тя била вече два пъти по-висока, отколкото преди — главичката ѝ стигала до коленете на принца. Сега ръкавичката ѝ омаляла и тя я върнала на момъка:

— Задръж я за спомен!

Изрекла това и пак се изгубила в гъсталака.

— Ще я пазя винаги до сърцето си! — викнал момъкът подире ѝ.

На третия ден гостите отново изпълнили двореца с веселата си глъч. Този път те останали дълго след полунощ, защото принцът не си бил казал думата — коя ще си избере за жена. Ала той не изчакал да свърши празника, ами щом изгряла месечината, хукнал към гората — към своята вълшебница. Тя го чакала на уреченото място и в сините ѝ очи блестяла същата радост, каквато обливала сърцето на момъка.

— Аз ще излизам да те срещам винаги, щом месецът изгрее — изчуруликала тя с нежния си глас.

— Не, мила моя! Не искам вече да се делия от теб. Съгласи се да ми станеш жена, защото без тебе не мога да живея.

— Мили принце! — отвърнала му тя. — С радост ще стана твоя жена. Ала боя се, че вие хората сте непостоянни. Закълни ми се че винаги ще обичаш само мене. Иначе, запомни, и двамата ще бъдем много нещастни.

— Кълна ти се, че цял живот само тебе ще обичам и никога няма да погледна друга жена! — извикал възраждан младият човек, без да се замисли.

— Добре! Дано да бъде тъй! Само знай, че ако не удържиш думата си, няма никога вече да ме видиш.

Докато си разменяли клетви за обич и вярност, самодивата пораснала още повече. По ръст тя вече не отстъпвала на никоя стройна хубавица, от ония, които сега се веселели в двореца.

Кралският син я хванал за ръка и бърже я повел към двореца. Там веселието било в разгара си. Щом влезли, всички гости се прехласнали в самодивата — такава хубост никой дотогава не бил виждал. Двамата млади коленичили пред краля и кралицата и принцът на един дъх изрекъл:

— Татко и мамо, благословете ни! Тази ще бъде моята жена, вашата снаха.

Макар че родителите много се зачудили, откъде синът им е довел своята невеста, съгласили се. Защото те така му били обещали: да го оженят за оная, която той сам си избере. И понеже всичко било готово, направили сватбата още същата нощ. Наредили тежки трапези — ядене, пиене, кой колкото иска. Веселбата продължила чак до пладне. Никой не усетил умора, никоя мома не заплакала от завист. Защото булката била толкова красива и мила, че всички хубавици признали в себе си, че не могат да се равнят с нея.

Щастливо и безгрижно преживели младите цели седем години. Ала ето че един ден старият крал умрял и синът му седнал на престола. Направили погребение, както подобава: от цялата кралщина надошли най-знатните люде, а с тях и тяхната челяд. Край ковчега се изредили всички хубавици и всички си бършели очите с копринени кърпички, защото така е редно. Само една черноока красавица с огненочервени коси не проронила сълза, не оплаквала покойника, ами през цялото време гледала само младия крал. Той забелязал това и му станало приятно, защото тя била много хубава. Скришом ѝ се усмихнал, макар да бил опечален от смъртта на баща си.

И ето, погребалната върволица тръгнала към гробището. Подир ковчега вървял младият крал под ръка с жена си. Когато минал покрай червенокосата хубавица, погледите на двамата се кръстосали и нещо

сладостно трепнало в сърцето на младия крал. „Колко е хубава“ помислил си той.

Изведнъж самодивата се заплепа в роклята си и без малко щяла да падне, ако не я била задържала силната ръка на мъжа ѝ.

— Я вижте, колко е дълга роклята на кралицата! — пошушнал някой от придворните.

И наистина!... Само че никой, дори и мъжът ѝ не забелязал, че младата кралица се била смалила.

Както и да е! Погребали стария крал и всички се върнали в двореца да хапнат и пийнат „за бог да прости“, както е обичаят. Насядали на трапезата. А червенокосата хубавица се изхитрила, та седнала до краля. На него не му било неприятно това съседство. Дори си позволил да ѝ стисне скришом ръката под масата. А когато подир някое време се обърнал на другата страна да каже нещо на жена си, гледа — нея я няма. Тя се била превърнала пак в мъничка самодива и се измъкнала тихичко под масата между нозете на гостите, без никой да я забележи.

Разтичали се слуги и придворни да я дирят — напразно! Кралицата сякаш вдън земя пропаднала.

Минало се, що се минало, кралят се утешил, успокоил се и взел за жена червенокосата си възлюблена. Ала и три дни не преживял щастливо с нея. Тя излязла много алчна и сприхава жена. Първом поискала от мъжа си да ѝ купи легло, обковано със злато и безценни камъни. И после — тръгнала тя като разлищен чорап!... Днес иска едно, утре друго — все такива скъпи и чудни неща, каквито едва ли някой има. А ако се случи кралят да не може да ѝ задоволи желанието — боже опази! Сълзи и викове, ще му трие с дни сол на главата: та какъв си ти такъв крал, значи, гдето не можеш за жена си да сториш това и това...

Траял кралят, преглъщал — накрай не изтраял и изгонил неспособната си жена. И чак сега разбрал каква грешка бил сторил. Затъгувал, завъздишал по мъничката си вълшебница, място не можел да си намери, животът му опротивял. Всяка вечер, щом месечината надзърнела иззад върхарите на липите, отивал той в гората, викал, плачел, молел се да се покаже отнейде самодивата и се завръщал чак призори още по-тъжовен, още по-печален. Така я търсил той всяка вечер много години наред, докато съвсем се състарил, побелял и

грохнал. Ала мъничката самодива никога вече не откликнала на неговите сълзи и молби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.